

Arbejdskraftens Bevægelighed er imidlertid ikke blot et Spørgsmaal om at flytte Arbejdere fra Sted til Sted, men ogsaa om en Overførsel af Arbejdskraft fra et Fag til et andet, og Rapporten beskæftiger sig ret indgaaende med dette sidste Problem, idet det bl. a. udtales, at Lande, som gaar ind for en Politik, sigtende mod fuld Beskæftigelse, bør betragte Omskoling af Arbejdskraft som en national Forpligtelse.

Med Hensyn til Omskoling fremhæves det, at et Samarbejde med Arbejdsgivere og Arbejdere er nødvendigt, idet disses Organisationer kan yde vægtige Bidrag til den praktiske Løsning af Omskolings Problemer, i hvilken Henseende der peges paa, at et af de vanskeligste Spørgsmaal er Afgrænsningen af, hvilke Personer der skal udtages til Omskoling og Op træning.

Det er nødvendigt at afpasse selve Omskoling og de Forhold, hvorunder den foregaar, baade under Hensyntagen til det paagældende Land, til Faget, Industrien, de lokale Forhold og den Arbejdskraft, hvorom det drejer sig. Og endelig maa det iagttages, at Omskoling efterfølges af en Placering af de paagældende Arbejdere i egnet Beskæftigelse.

Ogsaa Erhvervsvejledningen spiller en vigtig Rolle i Planlæggelsen paa Arbejdsmarkedet. Det er i Virkeligheden umuligt at opretholde fuld Produktion og Beskæftigelse uden en systematisk Vejledning, der tager Sigte paa at dirigere den nytillkommende Arbejdskraft hen til det bedst egnede og nyttige Arbejde, som, under Hensyntagen til Individets Anlæg og Ønsker, staar til Raadighed, og tilsvarende gælder, hvor det drejer sig om at genanbringe Arbejdere, som af en eller anden Grund er gledet ud af Beskæftigelsen. Erhvervsvejledning er en Metode til at nærme sig Beskæftigelsesproblemerne individuelt, men saaledes at de søges løst i Overensstemmelse med den generelle Tendens indenfor Beskæftigelsesudviklingen, og Krigen viste, at Erhvervsvejledning bør udstrækkes til at omfatte alle, der staar overfor at indtræde i Arbejdernes Rækker.

Ogsaa paa dette Punkt fremhæver Rapporten Betydningen af et snævert Samarbejde mellem de offentlige Myndigheder og Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, og viser hen til, at omend Formen for Erhvervsvejledningen maa variere stærkt fra Land til Land, er den personlige Samtale det grundlæggende, Brændpunktet i hele Vejledningen.

Lærlingeuddannelsen er i talrige Lande traadt i Forgrunden som et meget vigtigt Spørgsmaal inden for Arbejdsmarkedets organiske Udvikling, og Rapporten gennemgaar en Række af de Forholdsregler, som i forskellige Lande tages for at sikre den tilstrækkelige og fagligt forsvarlige Uddannelse af Lærlinge.

I Forbindelse med en Omtale af Arbejdsanvisningen — et Spørgsmaal, som vil komme paa Dagsordenen for Arbejdskonferencen i Genève i Juni 1947 — nævnes det paa det nordiske Socialministermøde i København i Efteraaret 1945 udarbejdede Udkast til en Konvention om et fællesnordisk Arbejdsmarked.

Rapportens Kapitel 3 omhandler Den internationale Arbejdsorganisations Virksomhed i Tiden fra Pariskonferencen i Efteraaret 1945 til Sommeren 1946.

Herunder omtales først Afviklingen af Forholdet til Folkeforbundet med den deraf flydende økonomiske Selvstændighed for Arbejdsorganisationen samt Forholdet til De forenede Nationer (et Forhold, der som tidligere omtalt nu er reguleret ved Overenskomst mellem de to Organisationer).

Foruden Styrelsesraadsmøder, Komitémøder m. v. har Arbejdsorganisationen mellem Paris- og Montrealkonferencen afholdt tre større Konferencer, nemlig den forberedende Søfartskonference i København i November—December 1945, den tre-